

Självkännedom och en borttappad nyckel – Kåserier från Sybils café

Hösten har precis gjort sitt intåg och den här gråmulna dagen passar perfekt för ett cafébesök. Jag har tagit mig till Fawltly Towers och Sybils café som ligger precis mittemot Järnvägsstationen. Namnet gjorde mig nyfiken när jag läste om det i en gratistidning och bilder från tv-serien *"Pang i bygget"* dök upp i mitt sinne. Det lär ju av många vara den bästa komediserie som någonsin gjorts och tänk om jag skulle ha sådan tur att jag träffar Basil (spelad av John Cleese) och hans fru Sybil eller varför inte den spanske kyparen Manuel. När jag kommer in möts jag av en trevlig kvinna bakom cafédisken. Tyvärr finns inga direkt smaskiga kakor utan jag får nöja mig med en kanelbulle. Vilket inte är fy skam i och för sig. Jag slår mig ner i en skön och svagt rosafärgad läderfåtölj med en intressant telista. Här finns många spännande sorter att välja mellan, vad sägs om *Vento d'Autunno*, *Tempio del Nepal*, *Pu Erh* eller *Nettare d'Africa*. Listan är full av exotiska namn. Eftersom jag är en stor chokladälskare fastnar jag för *Truffle Blanc* som består av svart te, macadamia nötter, kakaonibs, vanilj och vit choklad! Hur skulle man kunna stå emot en sådan blandning? Jag avnjuter mitt te i en tekopp från Hackefors, benvit med guldrand. Koppens öra är så litet att mitt finger knappast får plats men på något konstigt sätt gör det bara att det känns ännu mera högtidligt än vad det egentligen är. Jag känner en lätt oro för att jag ska slinta med fingrarna med resultatet att koppen slås i tusen bitar mot det gråsvarta marmorliknande golvet.

Det hörs ingen musik vilket gör att jag enkelt hör mina bordsgrannars konversation. Som vanligt är det svårt att låta bli att lyssna när man själv är helt ensam. Dagens studentlitteratur som jag har med mig och som behandlar *livsvärldens symboliska reproduktion* gör som ni nog förstår inte saken bättre. Allt annat är mera intressant än den. I soffan bakom mig sitter två män och pratar. Samtalet rör personlig utveckling. Den ena mannen säger något i stil med att *"ju mera man förstår sig själv desto mera kan man förstå andra"*. Han säger att det är viktigt med självkännedom. Jag undrar i mitt stilla sinne hur mycket självkännedom som jag själv har och hur man egentligen mäter det. Ibland kan jag tycka att jag har god självkännedom, men när jag tänker efter kan jag komma på en hel del tillfällen när jag både tänkt och handlat mycket märkligt rent ut sagt. Så vem ska avgöra om jag har tillräckligt med självkännedom eller ej? Och vem ska jag jämföras med? Och kan man verkligen jämföra sådant? Bara genom att börja fundera på detta så borde ju självkännedomen öka? I så fall betyder det att jag bara genom att gå på detta café har ökat på min självkännedom, eller har jag börjat spåra ut totalt? Vad har de egentligen fyllt min tekopp med? Basil kom hit!!!

Jag tittar mig omkring, på väggen framför mig är det Linköpingsmotiv uppmålade. Folke filbyter och en målning av Hunnebergsgatan. Samma hus som jag passerade för drygt en timme sedan. Det är nästan lite skumt. Kanske är det en ledtråd men till vad? Här och där

syns tegelstenar i väggen. Jag känner att jag måste gå upp från min mjuka fåtölj för att känna på dem om de är riktiga eller ditmålade. Det är som livet, ibland verkligt, ibland en illusion. Det visar sig att dessa är riktiga. Någon Basil har däremot inte dykt upp så jag fortsätter att läsa i min litteraturbok, för kanske kan riktigt tunga teorier få mig ner på jorden igen.

Samtalet bakom mig blir djupare. "*Vad är du rädd för*"? frågar mannen som intresserar sig för personlig utveckling. Jaa, vad är jag egentligen rädd för tänker jag tyst och min fokusering på pedagogikboken är helt bortblåst. Rädslor. När jag börjar tänka efter så finner jag nog en hel del tyvärr. Det mesta handlar nog om att inte räkna till, att inte vara en bra mamma, att inte vara en tillräckligt rolig, sexig, underhållande och mogen flickvän, eller att inte hinna med alla sina vänner. För några år sedan var min största rädsla att dö så att min son skulle bli lämnad ensam. Den känslan har försvunnit. Rädslor verkar komma och gå och en del verkar man tvungen att konfrontera oavsett om man vill det eller ej.

Jag känner att det är dags att undersöka toaletten. Den är en trappa ner och består av mycket kakel, både på golvet och på väggarna. Det hela känns som ett enda stort schackbräde. Toaletten saknar en nyckel att låsa dörren med så jag tar den andra schackrutiga toaletten istället. Jag funderar över nyckeln. Kanske saknar jag en nyckel i mitt liv eller kanske har jag faktiskt funnit en här på märkliga Fawlty Towers i Linköping.

Ett nytt par, av kvinnligt kön har tagit plats i soffgruppen bakom mig. En verkar vara specialist på te och pratar varmt om vikten av att välja vitt te, då det ska vara nyttigast. Jag beslutar mig genast för att själv lära mig mera om teernas mystiska värld speciellt efter att ha druckit *Truffle Blanc*. Jag tittar på nytt i min temeny och fascineras åter igen av de delikata blandningarna. Då helt plötsligt dyker han upp. Han med stort B. Han som jag har väntat hela eftermiddagen på, Basil. Han snubblar in genom dörren på sina långa ben och viftar med en helt vit och nystruken serveringsduk. "*Är damen nöjd*"? frågar han mig samtidigt som han nickar konstigt med sitt huvud. Jag dröjer något med svaret och vips så är han försvunnit på väg till något viktigare. "*Ja, damen är nöjd*" säger jag halvhögt och packar ihop mina saker innan jag försiktigt försvinner ut genom verandadörren, ut i det strilande höstregnet.